

gjerling i de forskellige Dele af Riget end netop nu. Medens vi her endnu have de Friheder, som Grundloven hjemler, er der jo i Slesvig gjort saamange Indskrænkninger, deels i den practiske Regjering, som hidtil har fundet Sted, deels i den nu udfomne Grundlov for Slesvig, at Regjeringen i de to forskellige Landsdele aldrig har været mere forskjellig end netop nu. Endnu mere ueensartet forekommer det mig, at Regjeringen er i Slesvig paa den ene Side og i Holsteen paa den anden Side, idet der jo nemlig, som bekendt, i Holsteen vises en langt større Eftergivenhed, ikke regjeres med de Indskrænkninger, som i Slesvig. Naar saaledes Regjeringen ikke selv stræber hen til at indføre en eensartet Regjering i de forskellige Landsdele, forekommer det mig heller ikke, at der kan være Anledning til at troe, at den Fællesforfatning, som Regjeringen vilde affatte, kunde blive saaledes, at den vilde blive heldbringende eller passende for alle Statsdele. Den høitagtede Førsteminister har mere omtalt to Forslag, som have været stillede deels af Regjeringen deels af Ordføreren i det andet Thing, end det nærværende Forslag, saaledes som det er afstemt i Folkethinget. Jeg vil haabe, at intet Medlem af dette Thing finder sig besøiet til at optage noget af de i det andet Thing tilbageviste Forslag, og, saalange som de ikke foreligger til Behandling, finder jeg det overflødig at tale derimod; men jeg anseer det foreliggende Forslag, saaledes som det er afstemt i det andet Thing, for at være en saa yderlig Imødekommen imod Regjeringens Forslag, som man vel paa nogen Maade kan indrømme, og derfor skal jeg stemme for Forslaget, saaledes som det foreligger.

Præsierministeren: De Ord, som bleve ansøgte af den næstsidste Taler, og som atter bleve gjentagne af den sidste Taler, men med en Forandring og en Afvigelse fra det, der virkelig er sagt, bleve af den næstsidste Taler forklarede paa en ganske synderlig Maade. Jeg vil gjerne tilstaae, at Ordene lade sig misforstaae; men hvorledes de skulde kunne betragtes som en Tvivsel om Oplosning af den nuværende Rigsdag, er mig aldeles uforklarligt. Jeg troer iøvrigt, at det er ganske naturligt, at Betragt-

ningen af den Stilling, hvori man befinder sig med Hensyn til Nødvendigheden af at tilveiebringe en Overenskomst imellem Kongens Regjering og Folket, vækker Ungstelse, naar man finder, at der ikke virkes tilbørligt til at tilveiebringe denne Overenskomst. Jeg har udtalt, hvorledes jeg mener, at der var en Udsigt til, at det, der gjensidig var iveten for Bedtagelsen af de forelagte Grundlovsbestemmelser, kunde afhjælpes derved, at man gik ind paa det Forslag, som Folkethingets Ordfører i denne Sag havde fremsat, men som han tog tilbage, fordi man kunde ikke gaae ind paa at frasalbe Regjeringens eget Forslag. Naar den ærede Taler, der sidst satte sig, udtalte sig om, at jeg skulde have yttret en større Imødekommen end de andre Medlemmer af Regjeringen, da troer jeg, at der ligger en Misforstaaelse til Grund derfor. Jeg har udtalt mig i sin Tid for et vist Forslag som det, Regjeringen nærmest kunde antage af de forskellige Forslag, der da vare gjorte; men jeg har ikke derom yttret noget Bestemt, og desuden stod Sagen dengang paa et ganske andet Trin end det, hvorpaa den senere er kommen. Der var da Spørgsmaal om at gennemføre et Grundlovsudkast, der ikke alene indeholdt den for Fællesforfatningens Indførelse aldeles fornødne Borttagelse af Paragrapher i den danske Grundlov, men ogsaa en Omdannelse af forskellige Paragrapher i Grundloven med Hensyn til Danmarks særlige Anliggender. Naar Rigsdagen vilde have gaaet ind derpaa, vilde der være Anledning til at stille andre Betingelser; men nu, da man har forenet sig om ikke at forlange nogen forandret Grundlov for Danmarks særlige Anliggender, men blot visse Grundlovsbestemmelser, der i det Væsentligste indskrænke sig til at lade de Paragrapher i Grundloven, der gaae ud fra den Forudsætning, at Grundloven skulde gjælde for hele Monarchiet, gaae ud af den danske Grundlov, og derimod forudsat, at disse paa den Maade, Forholdene medføre, skulde faae Plads i Fællesforfatningen — og det var i Folkethinget blevet ganske almindeligt anerkendt, at der slet ikke var nogen Tvivl om, hvilke Paragrapher det var, der saaledes maatte gaae ud — samt at der var visse andre